

stav, jaký byl v den jejího podání, a že dne 7. března 1927 žalobcovo odvolání podáno ještě nebylo a rozsudek tudíž podle spisů byl vykonatelným. Není tedy opodstatněn ani rekurs ani dovolací rekurs a nebylo proto vyhověno žádnému z nich.

### Čís. 7183.

Byla-li již vedena exekuce vnučenou správou podle § 97 a násl. ex. ř. na nemovitosti zařízené jako elektrický podnik a tomuto účelu věnované a sloužící, nemohou užitky, plynoucí vlastníku z podniku, býti předmětem ještě zvláštní vnučené správy vedené jen na podnik podle § 341 ex. ř.

Součástí elektrického podniku jest výroba a rozvod elektřiny, koncese, na jichž základě lze podnik provozovati, odvádění vody z řeky k účelům podniku, jakož i stavba zařízení potřebných k výrobě a rozvodu elektřiny, zejména případné zřizování nových vedení a udržování již zřízených. Nespadá sem však živnostenské oprávnění k provozu mláčením za mzdu.

Nemovitosti, v nichž se provozuje elektrický podnik, a podnik sám se svým příslušenstvím tvoří jediný celek, na nějž jest vésti exekuci podle § 97 a násl. ex. ř., nikoliv podle § 341 ex. ř.

(Rozh. ze dne 27. června 1927, R I 290/27.)

Soud první stolice zamítl návrh, by byla povolena exekuce vnučenou správou I. podniku obce K. pro výrobu a rozvod elektřiny a pro stavbu zařízení k tomu, koncesí místodržitelství ze dne 23. ledna 1909, čís. 284.066 a ze dne 9. února 1912, čís. 3 B 2045/1 a práva k odvádění vody ze řeky, II. jakož i podniku provozovaného na základě živnostenského listu ze dne 8. prosince 1913, čís. 35.729 (oprávnění k provozu mláčením za mzdu). Rekursní soud exekuci povolil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu ohledně oprávnění k provozu mláčením za mzdu, jinak dovolacímu rekursu vyhověl a obnovil usnesení prvního soudu.

### D ů v o d y:

Jak patrno ze spisů, na něž se povinná strana při výslechu podle § 331 druhý odstavec ex. ř. odvolala, jest vedena na nemovitosti povinné strany, zapsané ve vložkách čís. 1375, 1130 a 1421 pozemkové knihy K. a čís. 115 pozemkové knihy L. vnučená správa podle § 97 ex. ř. Tyto nemovitosti jsou zařízeny jako elektrický podnik a jsou tomuto podniku určeny a jemu věnovány a jemu také slouží, takže jsou užitky, plynoucí vlastníku z podniku, zároveň užitky samé nemovitosti. V důsledku toho má vnučená správa o uvedených nemovitostech již zavedená za předmět také užitky z elektrického podniku na nemovitostech provozovaného a týká se jich. Z toho plyne, že, byla-li již zavedena vnučená správa na užitky oněch nemovitostí, nemohou tyto užitky (§ 103

ex. ř.) býti předmětem ještě zvláštní vnucené správy vedené jen na podnik jako movité jmění podle § 341 ex. ř. Další otázkou jest, co jest pokládati za součásti elektrického podniku. Jak ze spisů dlužno usuzovati, jest elektrický podnik obce K. podnikem všeužitečným po rozumu § 4 zákona ze dne 22. července 1919, čís. 438 sb. z. a n., jednajícího o státní podpoře při zahájení soustavné elektrisace a zaručujícího podnikům těmto jednak finanční výhody (§ 6), jednak i výhody právní (§ 7 a násl. zák.). Že k podstatě takových podniků patří výroba a rozvod elektřiny a koncese, na jichž podkladě lze podnik provozovati, netřeba blíže odvodňovati. Totéž platí o právu odváděti vodu z Ohře, o němž nebyly žádnou ze stran vysloveny pochybnosti, že bylo propůjčeno též k jinému účelu než k účelům elektrického podniku. Než tím není ještě věc vyčerpána. Podle § 1 zákona čís. 438/1919 jest účelem soustavné elektrisace, by bylo dosaženo nejen co možno nejdokonalejšího využitkování všech přírodních zdrojů energie, nýbrž i hospodárného jejího rozvedení ve všeobecném zájmu. Toho by se nedocílilo, kdyby činnost těchto podniků byla omezena jen na výrobu a rozvod elektřiny; k činnosti, kterou mají tyto elektrické podniky vyvíjeti, patří podle intence zákona i stavba zařízení potřebných k výrobě a rozvodu elektřiny, zejména případné zřizování nových vedení a udržování již zřízených. Tomu dal zákon čís. 438/1919 výraz tím, že právní výhody, příslušející podle § 7 těmto podnikům, vztahuje na zřizování a udržování elektrických vedení s příslušenstvím. Proto jest veškerá majetková práva v bodě I. uvedená i s nemovitostmi, které jsou tomuto podniku věnovány, považovati za nerozlučný celek nejen po hospodářské, nýbrž i po právní stránce. Tomu názoru svědčí i zákon ze dne 13. června 1922, čís. 187 sb. z. a n., jímž jest zaveden zápis elektrických vedení všeužitečných elektrických podniků do pozemkových knih. Podle § 1 tohoto zákona jest elektrická vedení těchto podniků, jakož i podstatné změny na nich, zejména značné prodloužení, rozšíření o nové dílo a přemístění k žádosti vlastníka elektrického podniku (ne tedy obligatorně) zapsati ve vložce pozemkových knih, která obsahuje nemovitosti jemu knihovně připsané; zápis tento jest vykonati na listu statkové podstaty, to i tehdy, když elektrické vedení nebo příslušenství jest mimo obvod knihovního soudu. Vedení, související s elektrickým podnikem, zapisuje se tedy jako příslušenství nemovitosti, kteráž se tím zároveň uznává za součástku onoho celku na venek nejvýznačnější. Tím jasně jest dáno na jevo jednak, že nemovitosti i podnik se vším příslušenstvím mají býti právním celkem, jednak že exekuci na tento celek jest vésti podle povahy její nejvýznačnější části, tedy podle § 97 ex. ř., nikoli podle § 341 ex. ř. Vzniká tu stav, velmi podobný útvaru radikovaných živností. V případě, o nějž jde, staly se již k žádosti obce K. zápisy podle § 1 zák. čís. 187/1922, jak patrně z knihovních výpisů, ještě před zavedením vnucené správy podle § 97 ex. ř. Tím dala obec v duchu řečeného zákona zřejmě na jevo, že nemovitosti, zapsané ve vl. 1375, 1130 a 1421 pozemkové knihy K. a čís. 115 pozemkové knihy L. s majetkovými právy v bodě I. prvního soudu uvedenými jsou i po právní stránce jediným celkem, kterýž nemůže vymáhající strana roztrhnouti zvláštním návrhem na vnuce-

nou správu majetkových práv podle § 341 ex. ř. Právem proto soud první stolice zamítl návrh na samostatnou vnucenou správu majetkových práv v bodě I. uvedených, ježto zpeněžení těchto práv vnucenou správou podle § 341 ex. ř. jest podle stavu věci nepřipustným. Jest nezávažno, že povolení vnucené správy podle § 341 ex. ř. jest vlastně již druhým stupněm exekučním a že usnesení o zabavení podle § 331 ex. ř. jako prvním stupni exekučním jest již právoplatné. Bylo proto v tomto směru dovolacímu rekursu vyhověti a změnou napadeného usnesení obnoviti zamítavé usnesení prvního soudu.

Za to živnostenské oprávnění k provozu mláčené za mzdu nespočívá s provozem elektrického podniku tak, by živnost tato byla nerozlučnou součástí elektrických podniků. To uznává i stěžující si obec sama poukazujíc jen na to, že tento druh exekuce zůstane bezvýsledným. Ale tuto otázku nelze řešiti již nyní, ježto vše závisí ještě na tom, jak se vnucená správa tohoto majetkového práva povede. Nebude-li při ní docíleno výtěžků, nebude stěžovatele bráněno, by nenavrhl zrušení exekuce podle § 39 čís. 8 ex. ř. Z toho, co uvedeno, jest též patrné, že prozatím není na závalu, že ještě není sídlo vlastního provozu určeno.

#### Čís. 7184.

**Prozatímní opatření podle § 382 čís. 6 ex. ř. předpokládá, že se ohrožený nárok vztahuje právě na nemovitost nebo na knihovní právo, ohledně nichž má býti záповěď vydána.**

(Rozh. ze dne 27. června 1927, R II 228/27.)

Manželka navrhla ku zajištění nároku na výživné povolení prozatímního opatření záповědí manželce, by nezcižila, závadami neobtěžila a do zástavy nedala své ideální spoluvlastnictví k polovině domku. Soud první stolice prozatímní opatření povolil, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Stížnosti dlužno přiznati úspěch. Ohrožená strana navrhla sice prozatímní opatření k zajištění nároku na výživné. O nároku na výživné i jeho výši bylo již rozhodnuto rozsudkem ze dne 29. března 1927 a přiznáno straně ohrožené výživné 120 Kč od 1. října 1926. Nejde tu již o nárok, nýbrž o pohledávku na výživném příslušející ohrožené straně každého měsíce. Důsledkem toho jest posuzovati navrhované prozatímní opatření podle předpisů § 379 ex. ř., nikoliv podle § 382 ex. ř. Podle posledního odstavce § 379 ex. ř. je však nepřipustno prozatímní opatření zákazem zcižení, obtížení nebo zastavení nemovitosti k zajištění peněžitých pohledávek. Prvý soud neměl tedy prozatímní opatření povoliti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### Důvody:

Nelze sice souhlasiti s názorem rekursního soudu, že vzhledem k rozsudku ze dne 29. března 1927 nejde tu již o nárok, nýbrž o pohle-